

Juhász Gyula

Temető

A hervadás bús pompájában áll most
A temető. Ó, mennyi szín, derű,
Fehér és lila őszi rózsatenger,
Mely hullámszik az enyészet szelére.

Egy alacsony pad vár rám pihenőül,
Előtte zöld deszkából ácsolt apró
Sírdomb szelíden mosolyog a fényben.
Fölöttem magyar égnek végtelenje,
Előttem a határtalan magyar táj.

E kicsi sírban egy csöpp lányka szunnyad,
Mint elhervadt virág az őszi kertben.
Köröttem mindenütt békés keresztek
S mély nyugalom beszédes csöndje hallgat.
Mely minden bölcsességnél igazabb.

E kicsi hant előtt, e nagy magányban
Megölelem az édes életet,
Mely ragyogást küld jeltelen sírokra
S virágözönt az ódon temetőkbe
S az őszi nap csókjával arcomon
Megindulok rózsásan, dalosan,
A boldog elmúlás víg vőlegénye.